

به کارزار آزادی فوری و بدون قید و شرط زندانیان سیاسی بپیوندیم!

انقلاب ۱۳۵۷ در ایران شکست خورد، اما اهداف و اراده ی آن برای مبارزه همچنان پابرجاست.

رژیم سرمایه داری اسلامی قاتل در ایران، کشور را به کُشتارگاه تبدیل کرده و کنترل خود را بر اوضاع اجتماعی - اقتصادی و سیاسی از دست داده است. اقدامات جنایتکارانه طبقه ی حاکم از یک طرف برای حفظ قدرت اقتصادی و سیاسی و از سوی دیگر برای کسب سود بیشتر و استفاده از نیروی کار ارزان ادامه دارد. اما حکومتگران، موفق به خاموش کردن اعتراضات مردم و دست برداشتن آنها از مبارزات حق طلبانه اشان نشده اند.

جنبش انقلابی ادامه یابنده ی جاری با شعار «زن - زندگی - آزادی» بار دیگر نشان داد که مطالبات برای تغییر اساسی در سیستم اجتماعی ایران همانند خواسته های پیگیر در انقلاب های گذشته برای تأمین معیشت همگانی، آموزش و بهداشت رایگان، آزادی تشکل یابی، حق اعتراض و اعتصاب، دستمزد برابر در مقابل کار برابر، فرصت های شغلی برابر بدون تبعیض جنسیتی و یا قومی (اِتنیکی)، به رسمیت شناختن حقوق کارگران مهاجر و پناهندگان، همچنان به قوت خود باقی است و در یک کلام: رفاه، امنیت و فرصت های برابر برای همگان.

به همانگونه که در رژیم سلطنتی، اکثریت مردم مجبور به زندگی کردن در فقر، بیکاری و بی خانمانی بودند و جامعه با ابزارهای قتل وحشیانه، زندان، شکنجه و اعدام اداره می گردید، حکومت اسلامی نیز پس از به دست گرفتن قدرت در ۲۲ بهمن ماه ۱۳۵۷ بر همین پایه راهش را ادامه داد؛ و به علاوه، اختناق دهشتناک دینی و تبعیض جنسیتی را نیز به آنها اضافه نمود. اما چندین و چند دهه است که تظاهرات اعتراضی و مبارزات مردم در مقابل هر دو رژیم های دیکتاتوری سلطنتی شاه و جمهوری اسلامی و بر علیه استبداد، استثمار، فقر، بیکاری و بی خانمانی و... ادامه داشته و همچنان ادامه دارد.

جان زندانیان در خطر است! بنابراین، در هر کجای جهان که ساکن هستیم، درخواست آزادی زندانیان سیاسی اولویت و نقش محوری دارد. موفقیت در رسیدن به این مطالبه، بستگی به سازماندهی ما خواهد داشت، زیرا با نیروی اجتماعی مردم می توان درهای زندان را شکست.

اکثریت مردم به طور کامل از خواست آزادی همه زندانیان و حقوق انسانی آنها پُشتیبانی می کنند، اما حکومت فاشیستی - اسلامی از آزادی هزاران نفر از محکومان بی گناه خودداری می کند و همچنان به دستگیری، آدم رسانی و رفتارهای ستمگرایانه ادامه می دهد.

ما می بایستی حکومت سرمایه داری - اسلامی قاتل و جنایتکار را محکوم کنیم. هدف ما سرنگونی آن است. ما باید پیوسته خود را سازماندهی کنیم و همواره برای پایان دادن فوری و بدون قید و شرط شکنجه و اعدام مبارزه نماییم.

تنها با تکیه بر نیروهای اجتماعی و خودسازماندهی؛ می توان ریشه ی توهمات رهائی توسط مُنجی و یا رهبرتراشی را خُشکانید و از بین بُرد. ما از راه یک مبارزه ی طبقاتی - انقلابی متحد برای ایجاد یک جامعه ی خود-مدیریتی، قادر خواهیم بود نیازهای انسانی خود را فراهم ساخته و به رفاه و آزادی اجتماعی دست یابیم.

برای رهائی زن،

به سوی زندگی انسانی،
در مبارزه برای آزادی از ستم و استعمار!

- شورای همبستگی ایرانیان با روژاوا در استکهلم

- کمیته همبستگی با مبارزات جاری در ایران

- کمیته همبستگی کارگران ایران و سوئد

- فدراسیون عصر آنارشویسم

بهمن ماه ۱۴۰۱